

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/38/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423202251
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1423202251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: U. Q. G. W. Ú. M., M. R. X.X.XXXX, A. Q. C., zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., IČO: 47 234 318, Bratislava, Záhradnícka č. 51, za ktorú koná JUDr. Jakub Mandelík, PhD., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, Bratislava, Štefanovičova č. 4, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 29. októbra 2024, č.k. 52 C 3/2023-122, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 29. októbra 2024, č.k. 52 C 3/2023-122, vo výrokoch III. a IV., p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 29.10.2024, č.k. 52 C 3/2023-122, I. konanie v časti o zaplatenie sumy 8.000,50 € zastavil; II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 4.176,50 € od 28.9.2023 do 29.7.2024 a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 €, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku; III. vo zvyšku žalobu zamietol; IV. žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 13.6.2023, ktorou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia bolestného vo výške 7.648,- €. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 5.7.2021 v čase okolo 9,00 hod. došlo v Bratislave na Vajnorskej ulici pred križovatkou s Bajkalskou ulicou k dopravnej nehode tak, že on - poškodený, jazdil s motocyklom zn. Malaguti, EČV: Q., po Vajnorskej ulici smerom do mesta v ľavom jazdnom pruhu, keďže pravý jazdný pruh bol uzavretý pre prácu na vozovke. Po skončení uzatvorenia pravého jazdného pruhu sa začal preradovať do pravého jazdného pruhu, pri ktorom došlo k stretu s osobným motorovým vozidlom zn. Toyota Auris, EČV: Q., vedeným vodičom U. B., narodený dňa X.X.XXXX, bytom Bratislava, B. č. XX, jazdiacim pred ním tým istým smerom pôvodne v ľavom jazdnom pruhu, ktoré sa náhle preradilo do pravého pruhu. V dôsledku nehody utrpel ťažké zranenia, ktoré si vyžiadali zdĺhavú a bolestivú liečbu. Zo znaleckého posudku č. X/XXXX, zo dňa 13.6.2022, ktorý vypracoval Ing. L. C., znalec v odbore cestná doprava, vyplýva dostatočne odôvodnený záver o zodpovednosti vodiča U. B. za vzniknutú dopravnú nehodu a následné ublíženie na jeho zdraví. Technika jazdy vodiča U. B. bola nesprávna, keďže tento reagoval až na náraz, nie na neho ako motocyklistu, nedal znamenie o zmene smeru jazdy včas pred začatím jazdného úkonu s ohľadom na okolnosti cestnej premávky, najmä na vozidlá idúce za ním, čím mu vyvolal kolíznú situáciu. Podľa jeho názoru práve vodič B. porušením hneď niekoľkých pravidiel cestnej premávky započal nehodový dej, v dôsledku čoho za dopravnú nehodu zodpovedá. Osoba škodcu je tým podľa neho spoľahlivo preukázaná. Vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného poukázal na

ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Ďalej uviedol, že podľa správy zo Slovenskej kancelárie poisťovateľov bolo vozidlo zn. Toyota Auris, EČV: Q., poistené v čase dopravnej nehody (dňa 5.7.2021) žalovaným (poistná zmluva č. XXXXXXXXXXX/X). Dňa 11.1.2023 vypracoval MUDr. C. F., PhD. (jeho ošetrojúci lekár) lekársky posudok o bolestnom a priznal mu v ňom bodové ohodnotenie bolestného vo výške 337,5 bodov. Vzhľadom na skutočnosť, že k dopravnej nehode došlo v roku 2021, suma 2 % z priemernej mesačnej mzdy za rok 2020 predstavovala sumu 22,66 € a tak si uplatnil nárok na bolestné vo výške 7.648,- € (337,5 x 22,66 €).

1.2. Podaním zo dňa 23.8.2023 vzal žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie sumy bolestného vo výške 3.824,- € z dôvodu, že žalovaný v zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 3.8.2023 pristúpil k likvidácii poistnej udalosti a poskytol mu odškodnenie bolestného v uvedenej výške, čo zodpovedalo bodovému ohodnoteniu bolestného vo výške 337,5 bodov, avšak s uplatnením spoluzodpovednosti za dopravnú nehodu v rozsahu 50 %. Po čiastočnom peňažnom plnení žalovaného, zostalo medzi stranami naďalej sporné odškodnenie bolestného vo výške 3.824,- €, nevyplatené pre žalovaným tvrdenú spoluzodpovednosť. Žalobca ďalej navrhol zmenu (rozšírenie) žaloby tak, aby mu žalovaný zaplatil sumu 3.824,- € titulom bolestného s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z tejto sumy od 4.8.2023 do zaplatenia a s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 € (náklady na vypracovanie znaleckého posudku Ing. L. C. č. X/XXXX). Prvoinštančný súd pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 21.9.2023, č.k. 52 C 3/2023-76.

1.3. Podaním zo dňa 23.4.2024 žalobca opätovne navrhol zmenu (rozšírenie) žaloby, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia bolestného vo výške 3.824,- € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 3.824,- € od 4.8.2023 do zaplatenia, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 10.353,- € s úrokom z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 10.353,- € od 28.9.2023 do zaplatenia a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 €, pretože dňa 5.6.2023 vypracoval ošetrojúci lekár MUDr. C. F., PhD. podľa zákona č. 437/2004 Z.z. lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, v ktorom mu priznal základné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 510 bodov. Vzhľadom k tomu, že k vzniku nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia došlo v roku 2022, suma 2 % z priemernej mesačnej mzdy za rok 2021 predstavovala sumu 24,22 €. Výzvou na plnenie zo dňa 12.6.2023 sa domáhal uspokojenia nároku na náhradu škody na zdravie titulom základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 12.353,- € (510 bodov x 24,22 €), ale žalovaný pristúpil iba k čiastočnej likvidácii poistnej udalosti a dňa 6.9.2023 mu poskytol preddavok vo výške 2.000,- €. Z uvedeného dôvodu žiadal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 10.353,- € (12.353,- € - 2.000,- €). Súd prvej inštancie pripustil v poradí druhú zmenu žaloby uznesením zo dňa 30.4.2024, č.k. 52 C 3/2023-108.

1.4. Na pojednávaní konanom dňa 29.10.2024 žalobca doručil v poradí druhé čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.176,50 €, ktoré odôvodnil tým, že žalovaný mu v zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 29.7.2024 poskytol doúhradu nároku z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 4.176,50 €. Sporný zostal nárok v rozsahu 50 %, t. j. vo výške 6.176,- €, v ktorom žalovaný neposkytol plnenie z dôvodu spoluzodpovednosti žalobcu.

2. Vo veci nariadil prvoinštančný súd pojednávanie, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, videozáznamu dopravnej nehody a na základe vykonaného dokazovania i nesporných (zhodných) skutkových tvrdení sporových strán zistil nasledovný skutkový stav. Medzi stranami bolo nesporné, že dňa 5.7.2021 v čase okolo 9,00 hod. došlo v Bratislave, na Vajnorskej ulici pred križovatkou s Bajkalskou ulicou k dopravnej nehode, keď poškodený (žalobca) jazdil s motocyklom zn. Malaguti, EČV: BT XXX DY, po Vajnorskej ulici smerom do mesta v ľavom jazdnom pruhu, pretože pravý jazdný pruh bol uzavretý pre prácu na vozovke. Po skončení uzatvorenia pravého jazdného pruhu sa začal preradovať do pravého jazdného pruhu, pri ktorom došlo k stretu s osobným motorovým vozidlom zn. Toyota Auris, EČV: Q., vedeným vodičom U. B., narodený dňa X.X.XXXX, bytom Bratislava, B. č. XX, jazdiacim pred poškodeným tým istým smerom pôvodne v ľavom jazdnom pruhu, ktoré sa následne preradilo do pravého pruhu. Priebeh dopravnej nehody vyplýva aj z relácie dopravnej polície o priebehu dopravnej nehody a znaleckého posudku znalca Ing. L. C. č. X/XXXX, zo dňa 13.6.2022, ktorého súčasťou bol aj videozáznam dopravnej nehody. V uvedenom znaleckom posudku sa uvádza, že technickou príčinou dopravnej nehody sú iba tie prvky nehodového deja, ktoré vznikli v rozpore s technickým výkladom pravidiel cestnej premávky a ktoré buď vyvolali kolíznú situáciu, alebo znemožňovali zabrániť dopravnej nehode. Na základe vypracovanej analýzy priebehu dopravnej nehody medzi vozidlom Toyota Auris a motocyklom Malaguti je podľa znalca

možné skonštatovať, že pri tejto konkrétnej dopravnej nehode sú týmito prvkami: (i) z technického hľadiska nesprávna technika jazdy motocyklistu Q. (nedodržanie takej vzdialenosti za vozidlom idúcim pred ním, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič vozidla jazdiaceho pred ním zníži rýchlosť jazdy alebo zastaví); (ii) z technického hľadiska nesprávna technika jazdy vodiča B. (neskorá reakcia a nedanie znamenia o zmene smeru jazdy včas pred začatím jazdného úkonu, a to s ohľadom na okolnosti cestnej premávky, najmä na vozidlá idúce za ním; motocyklistovi v danom prípade vyvolal kolíziu situáciu, ak by vodič B. dal znamenie o zmene smeru jazdy, tak motocyklista Q. by pri správnej reakcii, maximálnom brzdení a správnom smerovom vedení motocykla zastavil 5,1 m pred koridorom pohybu vozidla Toyota Auris a dopravnej nehode zabránil), a teda z technického hľadiska technickou príčinou dopravnej nehody bolo nedodržanie dostatočného pozdĺžneho odstupu motocykla Malaguti od vozidla Toyota Auris (motocyklista Q.) a vyvolanie kolíznej situácie vozidlom Toyota Auris (vodič B.). Podľa relácie dopravnej polície o priebehu dopravnej nehody došlo k dopravnej nehode tak, že vodič Q. jazdil na motocykli EČ: Q. po Vajnorskej ulici smerom von z mesta, pričom sa dostatočne nevenoval riadeniu a narazil do pred ním jazdiaceho osobného motorového vozidla EČ: Q. riadeného vodičom B.. Nesporným bolo v konaní, že v dôsledku predmetnej dopravnej nehody žalobca utrpel škodu na zdraví spočívajúcu v utrpenej bolesti a sťažení spoločenského uplatnenia. Dňa 11.1.2023 vypracoval ošetrojúci lekár žalobcu MUDr. C. F., PhD. lekársky posudok o bolestnom a žalobcovi v ňom priznal bodové ohodnotenie bolestného vo výške 337,5 bodov: (i) zlomenina oboch kostí predkolenia vpravo otvorená, trieštivá a liečená operáciou - 270 bodov (180 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 90 bodov v zmysle § 9 ods. 5 písm. b/ zákona č. 437/2004 Z.z.); (ii) pomliaždenie pravého kolena - 22,5 bodov (15 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 7,5 bodov v zmysle § 9 ods. 5 písm. b/ zákona č. 437/2004 Z.z.); (iii) ťažké pomliaždenie pravého členka - 22,5 bodov (15 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 7,5 bodov v zmysle § 9 ods. 5 písm. b/ zákona č. 437/2004 Z.z.); (iv) tržná rana predkolenia vpravo liečená chirurgicky - 22,5 bodov (15 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 7,5 bodov v zmysle § 9 ods. 5 písm. b/ zákona č. 437/2004 Z.z.). Dňa 5.6.2023 vypracoval ošetrojúci lekár žalobcu MUDr. C. F., PhD. podľa zákona č. 437/2004 Z.z. lekársky posudok o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia, v ktorom priznal žalobcovi základné bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 510 bodov: (i) obmedzenie pohyblivosti kolenného kĺbu stredne ťažkého stupňa spôsobené pákľbom ihlice - 225 bodov (150 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 75 bodov v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.); (ii) obmedzenie pohyblivosti členkového kĺbu stredne ťažkého stupňa spôsobené pákľbom ihlice - 180 bodov (120 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 60 bodov v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.); (iii) rozsiahle plošné jazvy po poraneniach a po operačných zákrokoch o ploche 62 cm² - 105 bodov (70 bodov základné bodové ohodnotenie a zvýšenie o 35 bodov v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.). Poškodenia zdravia žalobcu potvrdzujú aj ním predložené lekárske správy. V konaní bolo taktiež nesporné, že osobné motorové vozidlo zn. Toyota Auris, EČV: Q. bolo v čase dopravnej nehody poistené žalovaným (poistná zmluva č. XXXXXXXXXXX/X). Uvedené potvrdzuje taktiež žalobcom predložený výsledok hľadania poisťovateľa podľa EČV v evidencii Slovenskej kancelárie poisťovateľov. Rovnako bolo nesporné (žalobca skutkové tvrdenia žalovaného v tejto súvislosti nepoprel), že žalobca si výzvou zo dňa 12.6.2023 u žalovaného uplatnil nárok na náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 14.823,60 €. Žalovaný listom zo dňa 16.6.2023 vyzval žalobcu na doloženie dokladov k škodovej udalosti, a to správu polície o dopravnej nehode, rozsudok súdu Slovenskej republiky s tým že v zmysle § 11 ods. 6 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. k danému dňu nemôže žalobcovi poskytnúť poistné plnenie z uvedenej poistnej udalosti, keďže nebol preukázaný nárok alebo rozsah poistného plnenia na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 uvedeného zákona. Žalobca žalovanému požadované dokumenty nepredložil (mimo rámca tohto súdneho konania). Oznámením o poistnom plnení zo dňa 3.8.2023 žalovaný pristúpil k likvidácii poistnej udalosti a poskytol žalobcovi odškodnenie bolestného vo výške 3.824,- €, čo zodpovedalo bodovému ohodnoteniu bolestného vo výške 337,5 bodov podľa lekárskeho posudku ošetrojúceho lekára žalobcu MUDr. C. F., PhD., avšak s uplatnením spoluzodpovednosti žalobcu za dopravnú nehodu v rozsahu 50 %. V oznámení o poistnom plnení zo dňa 6.9.2023 žalovaný uviedol, že poskytuje žalobcovi primeraný preddavok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2.000,- € a že o nároku prebiehajú odborné konzultácie so znaleckou organizáciou forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. O výsledku šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie bude žalovaný žalobcu písomne informovať. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 29.7.2024 žalovaný pristúpil k likvidácii poistnej udalosti a poskytol žalobcovi odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 4.176,50 €,

čo zodpovedalo bodovému ohodnoteniu bolestného vo výške 510 bodov podľa lekárskeho posudku ošetrojúceho lekára žalobcu MUDr. C. F., PhD., ale s uplatnením spoluzodpovednosti žalobcu za dopravnú nehodu v rozsahu 50 %. Žalovaný uhradil nárok (doúhradu nároku) na základe odborného vyjadrenia znaleckej organizácie forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. Žalovaný tak poskytol žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia spolu vo výške 6.176,50 €. Vyúčtovaním znaleckého úkonu č. X/XXXX, znalec Ing. L. C. vyúčtoval žalobcovi vypracovanie znaleckého posudku č. X/XXXX, zo dňa 13.6.2022, spolu vo výške 993,12 €. Faktúrou č. XX/XXXX, zo dňa 2.6.2022, znalec vyúčtoval žalobcovi preddavok na znalečné vo výške 700,- € a faktúrou č. XX/XXXX, zo dňa 13.6.2022, vyúčtoval doplatok znalečného vo výške 293,12 €.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.), § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení účinnom do 31.7.2024, § 121 ods. 3, § 427 ods. 1, ods. 2, § 428, § 431, § 441, § 444, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 8 ods. 4, § 9 ods. 1, ods. 3, ods. 5, § 10 ods. 1, ods. 4, ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. (o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, poznámka odvolacieho súdu), § 1 opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. S14243-2021-OL a č. S1591-2022-OL, dôvodiac tým, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu škody na zdraví je dôvodný iba v časti príslušenstva pohľadávky, a to úroku z omeškania vo výške 9,50 % ročne zo sumy 4.176,50 € od 28.9.2023 do 29.7.2024 a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 € (náklady na vypracovanie znaleckého posudku Ing. L. C. č. XX/XXXX). Uviedol, že žalobca si podanou žalobou uplatnil (po čiastočných späťvzatiach žaloby) nárok na zaplatenie náhrady za bolesť (bolestného) vo výške 3.824,- € a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.176,- €, pričom vychádzal z lekárskeho posudku svojho ošetrojúceho lekára MUDr. C. F., PhD. o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie považoval základ nároku žalobcu na náhradu škody na zdraví za daný, keď výška spôsobenej škody na zdraví v konaní ani nebola sporná. Žalovanému (správne žalobcovi, poznámka odvolacieho súdu) vznikla škoda na zdraví za utrpenú bolesť vo výške 7.648,- € (337,5 bodov x 22,66 €) a za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12.353,- € (510 bodov x 24,22 €). Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej príhode došlo k tzv. stretu prevádzok medzi vodičom vozidla U. B. a vodičom motocykla (t. j. žalobcom) s tým, že mieru účasti na spôsobení vzniknutej škody vyhodnotil u oboch prevádzateľov ako rovnocennú. Keďže žalovaný ako poisťovateľ škodcu pristúpil v priebehu konania k plneniu v rozsahu 50 % spôsobenej škody na zdraví a zaplatil žalobcovi za utrpenú bolesť sumu 3.824,- € a za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 6.176,50 € (2.000,- € preddavok + 4.176,50 € doúhradu), plnil v celom rozsahu svojho dielu zodpovednosti za vzniknutú škodu (resp. škodcu ako jeho poisťníka). V prejednávanej príhode bolo medzi stranami nesporné, že dňa 5.7.2021 v čase okolo 9,00 hod. došlo v Bratislave, na Vajnorskej ulici pred križovatkou s Bajkalskou ulicou k dopravnej nehode, keď žalobca jazdil s motocyklom zn. Malaguti, EČV: Q. po Vajnorskej ulici smerom do mesta v ľavom jazdnom pruhu, nakoľko pravý jazdný pruh bol uzavretý pre prácu na vozovke. Po skončení uzatvorenia pravého jazdného pruhu sa začal preraďovať do pravého jazdného pruhu, pri ktorom došlo k stretu s osobným motorovým vozidlom zn. Toyota Auris, EČV: Q., vedeným vodičom U. B., jazdiacim pred poškodeným tým istým smerom pôvodne v ľavom jazdnom pruhu, ktoré sa následne preradilo do pravého pruhu. Nesporným bolo v konaní aj to, že osobné motorové vozidlo zn. Toyota Auris bolo v čase dopravnej nehody poistené žalovaným. Škoda na zdraví žalobcu bola teda spôsobená pri strete prevádzok dvoch dopravných prostriedkov, osobného motorového vozidla zn. Toyota Auris, EČV: Q. a motocykla zn. Malaguti, EČV: Q.. Zodpovednosť za škodu sa v takom prípade riadi ustanoveniami § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poukázal na predpoklady vzniku tejto zodpovednosti s odkazom na komentár Občianskeho zákonníka (CIRÁK, Ján a kol., Iura Edition. Wolters Kluwer s.r.o., dostupné v Systéme ASPI). Ďalej dal do pozornosti pojem stret prevádzok podľa § 431 Občianskeho zákonníka, judikát R 3/1984 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 28.5.2003 (správne 29.5.2003, poznámka odvolacieho súdu), sp.zn. 25 Cdo 974/2002. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že sa pozorne oboznámil so znaleckým posudkom znalca Ing. L. C. č. X/XXXX, kamerovým videozáznamom predmetnej dopravnej nehody a dospel k záveru o

rovnakej účasti prevádzok oboch dopravných prostriedkov na spôsobení vzniknutej škody. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že primárnou príčinou dopravnej nehody bolo konanie vodiča vozidla B. (neskorá reakcia na žalobcu a nedanie znamenia o zmene smeru jazdy pred začatím jazdného úkonu). Za rovnocennú príčinu predmetnej dopravnej nehody považoval aj konanie samotného žalobcu, ktorý nedodržiaval bezpečnú vzdialenosť za vozidlom idúcim pred ním tak, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy či prípadne zastaviť motocykel. Aj v takom prípade by totiž k dopravnej nehode nedošlo. Naopak, žalobca začal nebezpečne predbiehať vozidlo B. (obiehať ho z pravej strany) v čase, keď mu to ešte situácia na ceste bezpečne nedovoľovala, nakoľko pravý jazdný pruh bol na tomto mieste ešte stále neprejazdný a označený dočasným dopravným značením (tzv. smerovacími doskami). Žalobca sa tak chcel nebezpečne „vopchať“ do úzkej medzery medzi týmto dopravným značením a vozidlom vodiča B., čím sám vyvolal kolíznú situáciu. Žalobca ako motocyklista mal mať pritom skorší reakčný čas ako vodič vozidla B., keďže žalobca pred zrážkou priamo pozoroval vozidlo jazdiace pred ním (strany 31 - 32 znaleckého posudku). V tejto súvislosti je významné tiež to, že žalobca nebrzdil plným brzdovým spomalením, ale dopravnej nehode chcel zabrániť vyhýbacím manévrom do pravej strany (strana 33 znaleckého posudku), teda napriek nebezpečnej (kolíznej) situácii chcel svoj jazdný úkon dokončiť. Z videozáznamu dopravnej nehody vyplýva, že nielen vodič B., ale ani samotný žalobca v čase pred dopravnou nehodou nedával znamenie o zmene smeru jazdy. Pokiaľ by tak žalobca včas urobil, je možné (v rozumnej miere pravdepodobné), že vodič vozidla B. by si ho v spätných zrkadlách svojho vozidla všimol. Na druhej strane je pravdou, že ani vodič B. nedal znamenie o zmene smeru jazdy pred začatím jazdného úkonu (pred preraďovaním sa do pravého jazdného pruhu) a pravdepodobne sa v spätných zrkadlách nepresvedčil o tom, či môže tento jazdný úkon vykonať, v dôsledku čoho vôbec nereagoval na žalobcu idúceho za ním (neskôr vedľa neho) na motocykli. Skutočnosť, že obe tieto nesprávne techniky jazdy (žalobcu ako motocyklistu a vodiča vozidla B.) boli rovnocennými príčinami predmetnej dopravnej nehody vyplýva taktiež zo samotného znaleckého posudku znalca Ing. L. C. č. X/XXXX, v ktorého závere znalec uviedol ako príčiny vzniku dopravnej nehody z technického hľadiska bez toho, aby niektorú z nich označil ako významnejšiu či menej významnú. K zavinenej porušeniu povinností žalobcu a vodiča B. ako účastníkov cestnej premávky uviedol, že obaja sa dopustili porušenia základnej povinnosti správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozili bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky a prispôsobiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam (§ 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke). Vodič B. porušil svoju povinnosť venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke (§ 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z.), keď nereagoval na žalobcu jazdiaceho za ním a neskôr vedľa neho. Žalobca zasa porušil svoju povinnosť dodržiavať za vozidlom idúcim pred ním takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy, prípadne zastaviť vozidlo, ak vodič vozidla jazdiaceho pred ním zníži rýchlosť jazdy alebo zastaví (§ 17 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z.). Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu v tejto súvislosti, že o porušenie tejto povinnosti nešlo, pretože vodič B. neznižoval rýchlosť ani nezastavoval, ale menil jazdný pruh. Je síce pravda, vodič B. vo svojom vozidle neznižoval rýchlosť, ani nezastavoval (išiel konštantnou rýchlosťou), to však nič nemení na povinnosti účastníka cestnej premávky dodržiavať za vozidlom idúcim pred ním bezpečnú vzdialenosť. Žalobca ale išiel po celý čas vyššou rýchlosťou ako vodič B. a bezpečnú vzdialenosť od neho nedodržiaval. K samotnému stretu prevádzok (k dopravnej nehode) pritom došlo ešte v ľavom jazdnom pruhu (!), v ktorom išli žalobca a vodič B. po celý čas pred dopravnou nehodou. Pokiaľ by žalobca rešpektoval pravidlá cestnej premávky, nenachádzal by sa v danom čase na mieste stretu oboch vozidiel. Obaja účastníci cestnej premávky, žalobca i vodič B., porušili tiež svoju povinnosť dať znamenie o zmene smeru jazdy pri prechádzaní z ľavého jazdného pruhu do pravého jazdného pruhu (§ 10 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z.). Napokon nesúhlasil ani s ďalším tvrdením žalobcu, že vodič B. porušil povinnosť jazdiť v jazdnom pruhu pri jeho pravom okraji (§ 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z.). Táto povinnosť totiž neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že v pravom jazdnom pruhu boli vykonávané práce na ceste, pričom dočasné dopravné značenia (smerové dosky) boli položené na čiare oddeľujúcej oba jazdné pruhy. Pokiaľ vodič B. jazdil po ľavej strane jazdného pruhu, obchádzal prekážku cestnej premávky a prispôsobil svoju jazdu situácii v cestnej premávke. Tak z kvantitatívneho i kvalitatívneho hľadiska išlo u oboch účastníkov cestnej premávky, žalobcu ako motocyklistu a vodiča vozidla B., o rovnocenné porušenie povinností uložených zákonom č. 8/2009 Z.z. Na základe vykonaného dokazovania potom dospel prvoinštančný súd k záveru, že škoda na zdraví žalobcu vznikla v príčinnej súvislosti s prevádzkou dvoch dopravných prostriedkov, a to osobného motorového vozidla zn. Toyota Auris, EČV: Q. a motocykla zn. Malaguti, EČV: Q.. Vznik dopravnej nehody z technického hľadiska zapríčinila nesprávna technika jazdy žalobcu ako vodiča motocykla a nesprávna technika jazdy U. B. ako vodiča vozidla Toyota Auris, pričom

miera účasti na spôsobení škody bola u oboch rovnocenná. Nesprávnu techniku jazdy vodiča je pritom potrebné považovať za zlyhanie (nedostatok) činnosti organizmu osoby použitej v prevádzke, ktoré je okolnosťou majúcou pôvod v prevádzke v zmysle § 428 Občianskeho zákonníka. Za okolnosť majúcu pôvod v prevádzke sa vždy považujú okolnosti, ktoré súvisia s organizáciou, riadením a uskutočňovaním prevádzky a ktoré sú v príčinnej súvislosti so škodou (napríklad stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3.6.2014, sp.zn. Cpj 5/2014, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 135/2014). Vodič motorového vozidla Toyota Auris U. B. tak zodpovedá za vzniknutú škodu na zdraví žalobcu podľa miery svojej účasti na vzniknutej škode, a to v rozsahu 50 %. Žalobca ako poškodený si pritom svoj nárok na náhradu škody na zdraví mohol uplatniť priamo proti žalovanému ako poisťovateľovi motorového vozidla v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., preto bola daná pasívna vecná legitímácia žalovaného, ktorá skutočnosť v konaní ani nebola sporná. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie náhrady za bolesť vo výške 3.824,- € a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 6.176,- €, pričom vychádzal pritom z lekárskeho posudku svojho ošetrojúceho lekára MUDr. C. F., PhD., v ktorých bola utrpená bolesť ohodnotená na 337,5 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia bolo ohodnotená na 510 bodov. V predložených lekárskeho posudkoch nevzhladol žiadne pochybenie alebo odklon od zákonnej úpravy, ktoré spĺňali všetky obsahové a formálne náležitosti lekárskeho posudku stanovené v § 8 zákona č. 437/2004 Z.z. Bodové ohodnotenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v nich bolo stanovené v rámci sadzieb uvedených v prílohe č. 1 k citovanému zákonu. Žalovaný predložené lekárske posudky nerozporoval, naopak sa s nimi stotožnil a na ich základe poskytol žalobcovi poistné plnenie (krátené o spoluzodpovednosť žalobcu v rozsahu 50 %). Prvoinštančný súd tak vychádzal pri svojom rozhodovaní z týchto lekárskeho posudkov a bodového ohodnotenia utrpenej bolesti v rozsahu 337,5 bodov a bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 510 bodov, ako aj z nesporných skutočností; výška utrpenej škody na zdraví nebola medzi stranami sporná. K dopravnej nehode (aj k utrpenej bolesti) došlo v roku 2021, preto pre účely stanovenia výšky náhrady za bolesť vychádzal z hodnoty bodu za rok 2021, ktorá bola vo výške 22,66 €. Výška náhrady za bolesť predstavuje po zaokrúhlení na najbližšie celé euro smerom nahor sumu 7.648,- € (337,5 bodov x 22,66 €). Vzhľadom k tomu, že žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu v rozsahu 50 %, žalobcovi vznikol voči nemu nárok na zaplatenie bolestného vo výške 3.824,- € a ak žalovaný poskytol v priebehu konania žalobcovi bolestné vo výške 3.824,- €, uspokojil jeho nárok na zaplatenie bolestného v celom rozsahu, z dôvodu ktorého žalobu v časti o zaplatenie bolestného vo výške 3.824,- € s príslušným úrokom z omeškania ako nedôvodnú zamietol. Pre účely bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vychádzal z toho, že zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený spravidla až po uplynutí jedného roka od poškodenia na zdraví. Preto pri určení výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal z hodnoty jedného bodu za rok 2021, ktorá bola vo výške 24,22 €. Výška náhrady za bolesť predstavuje po zaokrúhlení na najbližšie celé euro smerom nahor sumu 12.353,- € (510 bodov x 24,22 €) a keďže žalovaný zodpovedá za vzniknutú škodu v rozsahu 50 %, žalobcovi vznikol voči nemu nárok na zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.176,50 €. Žalovaný poskytol v priebehu konania žalobcovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.176,50 €, takže uspokojil jeho nárok na zaplatenie tejto náhrady v celom rozsahu, preto žalobu v časti o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v uvedenej výške ako nedôvodnú zamietol. Žalobca si podanou žalobou uplatnil aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovaný bol povinný do troch mesiacov od oznámenia žalobcu o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť žalobcovi výšku poistného plnenia. Následne bol povinný poskytnúť žalobcovi poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Nezaplatením náhrady škody (poistného plnenia) v lehote do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu a tak bol povinný zaplatiť žalobcovi zákonné úroky z omeškania. Ustanovenie § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. nevyklúčujú aplikáciu ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade, ak je poisťovateľ v omeškaní so splnením peňažného dlhu. Zákon č. 381/2001 Z.z. je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku ako lex generalis. Ustanovenie § 11 ods. 6 a ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. postihuje inú nečinnosť a včasné nespĺnenie odlišných povinností, než vyplývajú z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to nečinnosť spočívajúcu v nepeňažnom plnení, t. j. sankcionujú neskoré prešetrenie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavujú poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka i v prípade, že poisťovateľ svoje povinnosti uvedené v § 11

ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil včas. V tejto súvislosti podporne poukázal na rozsudky Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.9.2020, sp.zn. 2 Cob 200/2019; zo dňa 21.5.2020, sp.zn. 1 Cob 100/2019 a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.10.2021, sp.zn. III. ÚS 309/2020; zo dňa 7.9.2022, sp.zn. II. ÚS 263/2022. V konaní bolo nesporné, že žalobca uplatnil svoj nárok na bolestné voči žalovanému výzvou zo dňa 12.6.2023. Žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie dňa 3.8.2023, teda v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 písm. a/ v spojení s § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a tak nebol v omeškaní so zaplatením bolestného, z dôvodu ktorého žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy bolestného ako nedôvodnú zamietol. V konaní bolo ďalej nesporné, že žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia voči žalovanému takisto výzvou zo dňa 12.6.2023. Lehota troch mesiacov a 15 dní žalovanému uplynula dňa 27.9.2023 a od 28.9.2023 sa dostal do omeškania so zaplatením tohto peňažného dlhu. Z tohto dôvodu zaviazal žalovaného k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 9,50 % ročne (o päť percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania) zo sumy 4.176,50 € od 28.9.2023 do 29.7.2024, ktorý dňa 6.9.2023 poskytol žalobcovi preddavok vo výške 2.000,- € a dňa 29.7.2024 mu zaplatil zvyšok nároku vo výške 4.176,50 €; vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania zo sumy náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca si ešte uplatnil nárok na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 993,12 € spočívajúcich v nákladoch na vypracovanie znaleckého posudku č. X/XXXX znalcom Ing. L. C.. V konaní bolo nesporné, že vyúčtovaním znaleckého úkonu č. X/XXXX, znalec Ing. L. C. vyúčtoval žalobcovi vypracovanie uvedeného znaleckého posudku spolu v sume 993,12 €. Faktúrami č. XX/XXXX, zo dňa 2.6.2022 znalec vyúčtoval žalobcovi preddavok na znalečné vo výške 700,- € a č. 13/2022, zo dňa 13.6.2022 doplatok znalečného vo výške 293,12 €. Žalovaný v konaní nepoprel skutkové tvrdenie žalobcu, že vynaložil na znalecké dokazovanie náklady vo výške 993,12 € a žalobca vynaloženie týchto nákladov preukázal. Vyhodnotil žalobcom vynaložené náklady ako účelne vynaložené, keďže pri priznaní nárokov žalobcovi vychádzal práve z tohto znaleckého posudku, ktorého vypracovanie bolo potrebné na uplatnenie pohľadávky. Keďže boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky, žalobe v časti o zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 € vyhovel v celom rozsahu.

3.2. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie po právnej stránke podľa ustanovení § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že v časti o zaplatenie bolestného v sume 3.824,- €, v ktorej bolo konanie zastavené, zavinil zastavenie konania žalobca, nakoľko vzal žalobu v tejto časti späť z dôvodu, že mu žalovaný poskytol plnenie v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 písm. a/ v spojení s § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Žalovaný v čase podania žaloby ešte nebol v omeškaní so splnením svojej povinnosti a tak žalobca v tejto časti podal žalobu predčasne, takže zavinenie na zastavení konania potrebné pričítať žalobcovi. V časti o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 4.176,50 €, v ktorej bolo konanie takisto zastavené, zavinil zastavenie konania žalovaný tým, že plnil až po uplynutí lehoty na plnenie stanovenej citovanými zákonnými ustanoveniami zákona č. 381/2001 Z.z. Žaloba v tejto časti bola podaná dôvodne, späťvzatie žaloby v tejto časti bolo zapríčinené oneskoreným plnením zo strany žalovaného. Žalovaný bol v konaní úspešný tiež v zamietnutej časti o zaplatenie bolestného vo výške 3.824,- € a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 6.176,- €, takže mal v konaní väčší úspech ako žalobca. Keďže žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli (zo spisu mu žiadne nevyplývajú), ich náhradu mu nepriznal. Súd prvej inštancie dodal, že posudzoval mieru spoluzodpovednosti žalobcu na strete prevádzok v zmysle § 431 Občianskeho zákonníka. Posúdenie miery spoluzodpovednosti pritom nie je úvahou súdu o výške plnenia, preto ho bolo potrebné zohľadniť pri vyhodnocovaní miery úspechu v spore. Rozhodovanie súdu o miere spoluzodpovednosti smeruje k posúdeniu existencie príčinnej súvislosti medzi škodou a okolnosťami pričítateľnými účastníkom stretu prevádzok. Ide tak o posúdenie jedného zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, teda o právne posúdenie základu nároku, nielen jeho výšky. Z toho potom vyplýva, že o rozsahu spoluzodpovednosti bolo potrebné rozhodnúť už v rámci medzitýmneho rozsudku. V prípade posudzovania miery spoluzodpovednosti nejde o úvahu súdu o výške plnenia v zmysle § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 24.3.2015, sp.zn. 25 Cdo 37/2015). Žalobca bol pritom ešte pred podaním žaloby upozornený v znaleckom posudku znalca Ing. L. C. č. X/XXXX na svoju spoluzodpovednosť. Pokiaľ sa žalobca napriek tomu rozhodol uplatniť si žalobou nárok na náhradu škody na zdraví v plnom rozsahu (bez zohľadnenia vlastnej zodpovednosti na strete prevádzok), musí pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania znášať procesný neúspech v zamietnutej časti. Záverom uviedol, že vo veci nevydal rozsudok pre zmeškanie v zmysle § 172 ods. 2 C.s.p. napriek

tomu, že žalovaný sa bez ospravedlnia nedostavil na predbežné prejednanie sporu dňa 30.4.2024, na ktorom žalobca navrhol vydanie rozsudku pre zmeškanie. V prejednávanom prípade boli splnené podmienky na zamietnutie žaloby prinajmenšom v určitej časti z dôvodu uplatnenia spoluzodpovednosti žalobcu na vzniknutej škode, pričom nevedel určiť mieru účasti žalobcu na spôsobení vzniknutej škody bez vykonania dokazovania. Z tohto dôvodu neprichádzalo do úvahy ani vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného v určitej časti. Navyše, žalovaný bol v konaní po celý čas aktívny a jeho neprítomnosť na predbežnom prejednaní sporu bola jednorazovým pochybením (o čom svedčí aj jeho neskoršia prítomnosť na predbežnom prejednaní sporu, resp. pojednávaní) a tak by nemal byť sankcionovaný vydaním rozsudku pre zmeškanie v spore, v ktorom bol inak aktívny, išlo by o prílišnú tvrdosť zákona, resp. formalistický výklad zákona, ktorý by v konečnom dôsledku mohol znamenať porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

4. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch III. a IV. podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol súdu prvej inštancie nesprávne závery z vykonaných dôkazov, keď bolo v konaní pred súdom prvého stupňa (správne súdom prvej inštancie, poznámka odvolacieho súdu) vykonané dokazovanie znaleckým posudkom č. X/XXXX, Ing. C.. Prvoinštančný súd si zodpovedal viaceré technické otázky samostatne a zároveň odchyľne od záverov technického znalca, čím prekročil prípustnú mieru voľného hodnotenia dôkazu odborného charakteru. Dal v tejto súvislosti do pozornosti ustálenú judikatúru R 1/1981. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že vyvolal kolíziu situáciu, pretože stanovenie technickej príčiny (alebo príčin) dopravnej nehody, vrátane zistenia kto kolíziu situáciu v prvom rade vyvolal, prináleží technickému znalcovi z príslušného odvetvia a súd tak nemá možnosť tento záver nahradiť vlastnou úvahou s odkazom na kapitolu 3.3.1. (strana 20 až 24) citovaného znaleckého posudku. Prvoinštančný súd riešil otázku vyvolania kolíznej situácie samostatne, odlišne od záverov technického znalca, čím prekročil svoje možnosti inak voľného hodnotenia dôkazov odborného charakteru. Okrem toho nie je zrejmé, aký význam má v tomto prípade úvaha súdu prvej inštancie o jeho kratšom reakčnom čase (0,5 sekundy, strana 31 a 32 znaleckého posudku) v porovnaní s vodičom B. (1 sekunda, napríklad strana 22 znaleckého posudku), keď rozdiel je len 0,5 sekundy a jeho reakcia bola správna a včasná. Prvoinštančný súd kladie za vinu a z hľadiska zodpovednosti považuje za významné, že si údajne zvolil nesprávnu alternatívu riešenia vzniknutej situácie. Poukázal na stranu 33 znaleckého posudku s tým, že alternatívne riešenie situácie plným brzdným spomalením, ktoré súd prvej inštancie prezentuje ako správne, by za nezmenených podmienok nezabránilo zrážke. To zreteľne vyplýva zo znaleckého posudku na strane 26 až 28 (rubriky o priestorovom a časovom zabránení zrážke zo strany žalobcu). Pre obe alternatívy platí, že aj v prípade plného brzdného spomalenia by musel ísť nižšou ako skutočnou rýchlosťou, a to o 9,0 km/h pri priestorovom zabránení nehode a o 8,6 km/h pri časovom zabránení nehode. Prvoinštančný súd mu potom nesprávne kladie za vinu a považuje za významné, že si nezvolil alternatívu, ktorej výsledkom by rovnako bola dopravná nehoda, čo vyplýva jednoznačne zo znaleckého posudku. Taktiež mu prvoinštančný súd kladie za vinu, že nedal znamenie o zmene smeru jazdy. Úvaha súdu prvej inštancie je v tomto ohľade protichodná v neudržateľnej miere, keď na jednej strane mal za preukázané, že vodič B. sa nepozrel do spätného zrkadla, na druhej strane považoval za možné, dokonca v rozumnej miere pravdepodobné, že by si ho v prípade použitia smerovky všimol. V odôvodnení nenašiel odpoveď (preto sa legitímne pýta), ako si ho mal vodič B. vďaka smerovke všimnúť, ak sa do spätného zrkadla v prvom rade ani nepozrel. Neurobil tak napriek tomu, že minimálne tri sekundy pred zrážkou ho vidieť mohol. Dodal, že výhľadovým pomerom vodiča B. sa znalec osobitne venoval. Považuje za zásadné konštatovanie znalca týkajúce sa dávania znamenia o zmene smeru jazdy (obr. č. 22, 23, strana 29), o ktorom sa prvoinštančný súd nikde nezmenil. Súd prvej inštancie tak na jednej strane považoval za významné nedanie smerovky z jeho strany, ktoré nemá ani teoretickú príčinnú súvislosť s dopravnou nehodou, nakoľko vodič B. sa nepozrel do spätného zrkadla, na strane druhej nezobral na zreteľ zásadnú skutočnosť, že vodičovi B. stačilo dať včas znamenie o zmene smeru jazdy, ktoré by aj malo skutočný dopad na priebeh nehodového deja. Nesprávnosť techniky jeho jazdy by sa totiž vôbec neprejavila, keďže by mal možnosť reagovať skôr (na smerovku) a zrážke by zabránil. Ďalej vytkol súdu prvej inštancie, že zo znaleckého posudku vyvodil, že príčiny dopravnej nehody sú rovnocenné, keď zo znaleckého posudku takýto záver jednoducho nevyplýva. Nie je ani úlohou znalca viaceré technické príčiny zoradiť podľa významu. Úlohou znalca je (okrem iného) vykonať analýzu nehodového deja a určiť jednotlivé príčiny dopravnej nehody.

Ich významnosť z hľadiska právnej zodpovednosti (prípadne jej pomerného rozloženia) nie je vecou technického znalca, ale súdu. Súd preto nemôže vyvodiť záver o rovnocennosti príčin dopravnej nehody preto, že znalec tieto príčiny neoznačil za viac a menej významné. Pre takýto postup súdu prvej inštancie je o to menší priestor, ak znalec formuluje u neho jedinú chybu v technike jazdy, ktorou si znemožnil zabrániť zrážke po vyvolaní kolíznej situácie iným účastníkom, ktorý porušil hneď niekoľko ustanovení zákona č. 8/2009 Z.z. On znemožnil zabrániť nehode až v nadväznosti na kumulatívne porušenie ustanovení zákona č. 8/2009 Z.z. vodičom B., čím je jeho zodpovednosť kvalitatívne i kvantitatívne druhotná. Namietal nesprávne ustálenie skutkového stavu, ktoré nevyhnutne viedlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, kedy síce súd prvej inštancie aplikoval § 431 Občianskeho zákonníka, ale pomer jeho účasti a vodiča B. na spôsobení vzniknutej škody určil nesprávne. Rovnako nesprávne posúdil prvoinštančný súd i zákon o cestnej premávke (č. 8/2009 Z.z.), nakoľko mu aplikáciou ustanovenia § 17 ods. 1 uvedeného zákona pričíta zodpovednosť v okolnostiach, v ktorých chýba príčinný vzťah medzi porušením tejto povinnosti a dopravnou nehodou, čím aplikoval právnu normu napriek tomu, že to skutkové okolnosti neumožňujú. K povinnosti jazdiť pri pravom okraji, resp. zaradiť sa čo najbližšie k pravému okraju uviedol, že prvoinštančný súd odmietol vodičovi B. pričítať zodpovednosť za to, že nejazdil pri pravom okraji vozovky tak, ako mu to ukladá § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., pričom namiesto aplikovania ustanovenia o obchádzaní prekážky (§ 9 ods. 1 časť vety za bodkočiarkou) mal zohľadniť povinnosť uvedeného vodiča pri odbočovaní vpravo, ktorú nedodrжал. Tým aplikoval nesprávnu právnu normu s vplyvom na posúdenie pomeru zodpovednosti. Vodič B. popri ostatných porušeníach (nepreverenie situácie za sebou, nedanie smerovky) zákona o cestnej premávke totiž ani smerovým vedením vozidla nenaznačoval svoj úmysel odbočiť vpravo. Porušenie tejto povinnosti tak má súvis s dopravnou nehodou. Ďalej žalobca namietal nesprávny právny záver o počiatku omeškania žalovaného, keď má byť úspešný aj v časti nároku, ktorý žalovaný plnil po podaní žaloby pred uplynutím troch mesiacov a 15 dní od doručenia výzvy. Nesúhlasil ani so záverom prvoinštančného súdu o pomere zodpovednosti, ktorá závisí od úvahy súdu, ktorý poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 24.3.2015, sp.zn. 25 Cdo 37/2015, keď toto rozhodnutie nie je z pohľadu slovenského právneho poriadku judikatúrou, i keď zahraničné rozhodnutia môžu byť argumentačne presvedčivé. On poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 30.8.2011, sp.zn. 25 Cdo 2561/2009, ktorý dospel k opačnému záveru ako je uvedené vo vyššie citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky. Prvoinštančný súd nezohľadnil účel (teleologický výklad) rozlišovania špeciálneho režimu rozhodovania o trovách v prípadoch závisiacich od úvahy súdu, ktorým je vyváženie nepredvídateľnosti výsledku sporu a namiesto toho argumentoval prísny rozlišovaním základu a výšky nároku, ktoré sa z hľadiska praktických dopadov javí ako samoúčelné. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že on mal k dispozícii už pred podaním žaloby znalecký posudok, ktorý síce slúži ako podklad pre posúdenie miery zodpovednosti, samotné posúdenie je však otázkou právnou a závisiacou od úvahy súdu. Okrem toho, znalecký posudok obsahuje posúdenie jazdy s ohľadom na technický výklad pravidiel cestnej premávky, na čo je následne nevyhnutné nadviazať právnou úvahou, ku ktorej technický znalec nie je povolaný. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, uplatnil na prejednávany prípad tomu zodpovedajúce zákonné ustanovenia a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, predostretom v odôvodnení rozsudku, keď mieru oboch účastníkov predmetnej dopravnej nehody posúdil v pomere 50 : 50. Ide o objektívne posúdenie miery zodpovednosti účastníkov nehody súdom v súlade s § 431 Občianskeho zákonníka. Právna argumentácia žalobcu v odvolaní je orientovaná výhradne na preukázanie, že za vzniknutú kolíziu môže výlučne vodič vozidla zn. Toyota Auris, s čím sa nestotožňuje. Prvoinštančný súd pri koncipovaní záverov a miery zodpovednosti oboch účastníkov vychádzal zo znaleckého posudku č. X/XXXX, ktorý z podnetu žalobcu vypracoval súdny znalec v odbore Doprava cestná, Ing. L. C., ktorý v časti III. Záver vyhodnotil techniku jazdy oboch účastníkov v čase kolízie ako nesprávnu. Pri takto koncipovaných záveroch znaleckého dokazovania (keď znalec na viacerých miestach uviedol, že príčinou nehody bola nesprávna technika jazdy oboch účastníkov, pričom mal k dispozícii kamerový záznam z križovatky, kde došlo ku vzájomnému stretu) je z jeho pohľadu úplne legitímny záver konajúceho súdu, že podiel účasti oboch účastníkov na dopravnej nehode bol 50 : 50. K priznaniu trov konania v závislosti od úspechu v spore dal do pozornosti bod 58. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie s požiadavkou žalobcu ohľadne úroku z omeškania vysporiadal. Žalobca žiadal plniť bolestné dňa

12.6.2023, on plnil dňa 3.8.2023, teda ešte pred uplynutím troch mesiacov a 15 dní potrebných na prešetrovanie a poukázanie plnenia v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ v spojení s § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Nesúhlasí so skutočnosťou, že by sa v otázke bolestného dostal do omeškania a žalobcovi by prislúchal úrok z omeškania v tejto časti. Žalobca žiadal plniť SSÚ dňa 12.6.2023, v tomto prípade neplnil v zákonnej lehote, preto odo dňa 28.9.2023 sa dostal do omeškania; uvedené korešponduje so zmenou žaloby, ktorú prvoinštančný súd pripustil uznesením zo dňa 30.4.2024. Dátum omeškania od 28.9.2023 pri plnení SSÚ akceptoval, výrok II. rozsudku uhradil žalobcovi spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 €, o čom žalovaného informoval. Má za to, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s priznaním trov konania a vzhľadom na výsledok sporu ich žalobcovi nepriznal. Sporové konanie je založené na zodpovednosti za výsledok sporu. Súd prvej inštancie sa s uvedeným náležite vysporiadal v závere bodu 60. odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože aj napriek výsledkom znaleckého dokazovania Ing. L. C. v znaleckom posudku č. X/XXXX, žalobca nijakým spôsobom nezohľadnil svoj podiel zodpovednosti na vzniknutej kolíznej situácii a žalobu podal tak, ako by za dopravnú nehodu bol zodpovedný výlučne vodič motorového vozidla zn. Toyota Auris. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu uviedol, že skutkové a právne okolnosti dopravnej nehody podrobne analyzoval v odvolaní a dodal, že zo znaleckého posudku Ing. C. nepochybne vyplynulo, že vodič B. vyvolal kolíziu situáciu, ktorú navyše ešte mohol sám odvrátiť tým, že by dal znamenie o zmene smeru jazdy. Porušil teda (na rozdiel od neho) hneď niekoľko povinností, ktoré majú priamy vplyv na vznik kolíznej situácie a nemožnosť zabránenia zrážke. Zotrval na odvolacej námietke týkajúcej sa nepriznania úrokov z omeškania od dátumu kedy ich požadoval a trov konania. V ostatnom zotrval na argumentácii prezentovanej v odvolaní i odvolacom návrhu.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu zotrval na tvrdeniach uvedených vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že súd prvej inštancie sa v dostatočnej miere venoval posúdeniu účasti oboch účastníkov dopravnej nehody. Dodal, že právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 29.10.2024, keď z jeho strany došlo k plneniu v rozsahu 50 % z dôvodu uplatnenia spoluviny na základe znaleckého posudku č. 17/2022 vypravovaného Ing. A. B., súdnym znalcom v odbore doprava cestná v čase riešenia dopravnej nehody orgánmi činnými v trestnom konaní, nežiadal doplnenie dokazovania, o kontrolný znalecký posudok a podobne. Dokladá právoplatné rozhodnutie o priestupku č. ČVS: ORPZ-BAIII-ODI1-111/2022-P-V, zo dňa 19.6.2023, ktorým bolo konanie voči vodičovi motocykla - žalobcovi zastavené, na jeho 5 strane je odvolávka na znalecký posudok č. XX/XXXX, ktorý posudzoval techniku jazdy oboch účastníkov, ako aj uznesenie KR PZ v Bratislave, ČVS: KRP-87/ODN3-BA-2021, ktorým bolo konanie voči vodičovi vozidla zn. Toyota Auris zastavené; predmetné uznesenie vychádza zo záverov znaleckého posudku č. XX/XXXX. Má za to, že sa nejedná o žiadne novoty v súdnom konaní, danými dôkazmi disponoval aj právny zástupca žalobcu. Uvedené dokumenty ozrejmujú úvahu súdu prvej inštancie o priznaní spoluviny 50 : 50 i keď v konaní neboli stranami predložené. V ostatnom sa pridržiaval svojho písomného vyjadrenia k odvolaniu žalobcu.

8. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

9. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 17. decembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a právny zástupca žalobcu upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a IV. potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p. a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku v týchto výrokoch ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

10. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho

rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

12. Odvolací súd nemá dôvod odchyliť sa od súdom prvej inštancie vysloveného právneho názoru v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v prejednávanej príhode došlo k tzv. stretnutiu prevádzok medzi vodičom motorového vozidla zn. Toyota Auris, EČV: Q., ktorým bol U. B. a vodičom motocykla zn. Malaguti, EČV: Q., ktorým bol žalobca s tým, že mieru účasti na spôsobiení vzniknutej škody vyhodnotil u oboch prevádzkovateľov ako rovnocennú, ktorý záver aj náležite odôvodnil. V konaní nebolo sporné, že dňa 5.7.2021 v čase cca 9,00 hod. došlo k dopravnej nehode v Bratislave na Vajnorskej ulici tak, že žalobca jazdil so svojim motocyklom po uvedenej ulici v ľavom jazdnom pruhu, keďže pravý jazdný pruh bol uzavretý pre prácu na vozovke. Po skončení uzavretia pravého jazdného pruhu sa žalobca začal preraďovať do pravého jazdného pruhu, pri ktorom došlo k stretnutiu s uvedeným motorovým vozidlom zn. Toyota Auris, ktorý jazdil pred žalobcom tým istým smerom pôvodne v ľavom jazdnom pruhu, ktoré sa následne preradilo do pravého pruhu.

13. Nebolo možné súhlasiť s tvrdením žalobcu v odvolaní, že prvoinštančný súd zodpovedal viaceré technické otázky samostatne, odchylné od záverov znalca Ing. C. uvedeného v znaleckom posudku č. X/XXXX, ktorý si dal sám vypracovať, čím prekročil prípustnú mieru voľného hodnotenia dôkazu odborného charakteru, pretože súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne pri určení miery zavinenia na predmetnej dopravnej nehode vychádzal z uvedeného znaleckého posudku, v ktorom bolo (okrem iného) konštatované, že z technického hľadiska bola technika a spôsob jazdy žalobcu i vodiča motorového vozidla B. nesprávna (č.l. 12 spisu). Odvolací súd má za to, že prvoinštančný súd sa pri hodnotení dôkazov nedopustil žiadneho pochybenia, nakoľko vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli. V uvedenom znaleckom posudku znalec konštatoval, technika a spôsob jazdy žalobcu a vodiča motorového vozidla B. bola nesprávna. Ak žalobca tvrdil, že predmetnú dopravnú nehodu zaviniel iba vodič motorového vozidla zn. Toyota Auris U. B., mal na preukázanie tohto tvrdenia povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť tohto tvrdenia, čo neurobil. Odvolací súd konštatuje, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien, po prvé ide o bremeno tvrdenia, ktoré môže privodiť jej úspech v konaní a po druhé, že musí svoje tvrdenia aj preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie čl. 8 C.s.p. v spojení s § 185 C.s.p., podľa ktorého strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Uvedený článok stanovuje dôkaznú povinnosť strán sporu v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na strane sporu a v prípade, ak neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, ale hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu sporu nepriaznivé rozhodnutie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Z právnej teórie vyplýva, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava

Slovenskej republiky neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu, teda právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V predmetnom konaní žalobca predložil vyššie uvedený znalecký posudok, v ktorom ale znalec nekonštatoval, že by príčinou dopravnej nehody bolo iba konanie vodiča B., ale že sa na nej podieľal aj žalobca.

14. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdeniami žalobcu v odvolaní, že prvoinštančný súd riešil otázku vyvolania kolíznej situácie samostatne, odlišne od záverov znalca i ohľadom zmeny smeru jazdy, nakoľko súd prvej inštancie v bode 52. odôvodnenia napadnutého rozsudku náležite vysvetlil, ako došlo ku kolíznej situácii, t. j. k dopravnej nehode, ako sa žalobca a jej druhý účastník podieľali na jej vzniku s odkazom na znalecký posudok č. X/XXXX, predložený samotným žalobcom, s ktorým vysvetlením odvolací súd súhlasí a dodáva nasledovné. Podľa bodu 4. záveru znaleckého posudku z technického hľadiska technickou príčinou dopravnej nehody bolo nedodržanie dostatočného pozdĺžneho odstupu motocykla žalobcu od vozidla Toyota Auris a vyvolanie kolíznej situácie vozidlom Toyota Auris (vodič B.). Uvedená skutočnosť ale ešte neznamená, že za vzniknutú dopravnú nehodu zodpovedá iba vodič vozidla B., ako tvrdil žalobca, pretože ako je uvedené v bode 13. odôvodnenia tohto rozsudku, znalec skonštatoval nesprávnu techniku a spôsob jazdy aj u žalobcu, ktorý nedodržiaval bezpečnú vzdialenosť za vozidlom idúcim pred ním tak, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy alebo motocykel zastaviť. Rovnako ani to, že vodič motorového vozidla nedal znamenie o zmene smeru jazdy. Odvolací súd poukazuje na to, že pod pojmom stret prevádzok treba rozumieť predovšetkým stretnutie prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov dopravných prostriedkov (napríklad zrážka dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov); v takomto prípade ide o tzv. priamy stret. Stretom prevádzok však treba rozumieť aj tzv. nepriamy stret, pri ktorom síce nedochádza k zrážke dvoch alebo viacerých dopravných prostriedkov, ale prevádzkou jedného dopravného prostriedku sa nepriamo ovplyvní prevádzka druhého dopravného prostriedku, v dôsledku čoho dôjde k jeho poškodeniu. Pojmom stret prevádzok treba rozumieť aj náraz dopravného prostriedku do dopravného zariadenia iného druhu dopravného prostriedku. Aj pri strete prevádzok ide o objektívnu zodpovednosť, t. j. zodpovednosť vzniká bez ohľadu na zavinenie. Pri strete prevádzok dvoch alebo viacerých prevádzateľov, ak ide o vyporiadanie medzi týmito prevádzateľmi, zodpovedajú podľa účasti na spôsobení vzniknutej škody. Z povahy prevádzky dopravných prostriedkov vyplýva požiadavka, aby prevádzateľ aj v týchto prípadoch zodpovedal za škodu, ktorú nezavinil. Ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka, ktoré nadväzuje na právnu úpravu zodpovednosti podľa ustanovení § 427 a § 429 Občianskeho zákonníka, umožňuje posudzovať zodpovednosť za škodu spôsobenú stretom dvoch alebo viacerých prevádzok a škodu samu ako celok, pričom každý z prevádzateľov nesie zodpovednosť za časť celkovej škody úmerne k svojej účasti, ktorú mal na spôsobení škody. Miera účasti na škode vyjadruje aj prípadné zavinené konanie alebo opomenutie jednotlivých prevádzateľov, ak toto konanie či opomenutie bolo v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

15. Súd prvej inštancie sa v bode 53. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podľa odvolacieho súdu aj správne vysporiadal s tým, že žalobca i vodič B. porušili svoje povinnosti, ktoré im vyplývajú zo zákona o cestnej premávke, pričom vychádzal aj zo znaleckého posudku č. X/XXXX, v ktorom znalec uvádzal, aké povinnosti musí vodič dodržať v zmysle zákona o cestnej premávke (č. 8/2009 Z.z.). Z uvedeného dôvodu odvolací súd argumentáciu žalobcu v odvolaní o tom, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil i zákon o cestnej premávke (§ 17 ods. 1 tohto zákona), považoval za nedôvodnú.

16. Odvolací súd nesúhlasí ani s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru o počiatku omeškania žalovaného. Súd prvej inštancie v bode 58. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostatočne a jasne odôvodnil, kedy sa žalovaný dostal pri jednotlivých nárokoch, ktoré si žalobca u neho uplatňoval, do omeškania, s ktorým odôvodnením odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí s tým, že aj správne pri omeškaní žalovaného vychádzal prvoinštančný súd z ustanovení § 11 ods. 6 písm. a/, ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

17. Tvrdenia žalobcu v odvolaní týkajúce sa výroku o náhrade trov konania považuje odvolací súd za nesprávne. Súd prvej inštancie v bode 60. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúco odôvodnil, prečo nepriznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania, s ktorým odôvodnením sa odvolací

súd v plnom rozsahu stotožňuje a dodáva nasledovné. V danej veci sa nejedná o prípad, kedy by výška plnenia závisela od úvahy súdu (ako je tomu napríklad pri náhrade nemajetkovej umy), z dôvodu ktorého súd prvej inštancie správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 255 ods. 2 C.s.p., keďže mal žalobca v danej veci iba čiastočný úspech (bol mu priznaný iba úrok z omeškania zo sumy 4.176,50 € predstavujúcej ním požadovanú náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 929,60 €) a pri odôvodnení rozhodnutia o náhrade trov konania si iba pomohol rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky.

18. K odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu o čiastočnom vyhovení žaloby. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu o čiastočnom vyhovení žaloby. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

19. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného, odvolací súd považoval skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie prvoinštančným súdom za správne.

20. Ďalšími odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd opätovne nezoberal, nakoľko v odvolaní zotrval na všetkých argumentoch, ako v konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto ale nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Skutočnosť, že žalobca sa nestotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými iba preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď sa súd prvej inštancie neodchýlil od príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka, zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, zákonom č. 437/2004 Z.z. a ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba je čiastočne dôvodná.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

23. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).